

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/238/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1310210990
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalúпка
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1310210990.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a JUDr. Juraja Považana v právnej veci navrhovateľky: G. E.Á., U.. XX. XX. XXXX, R. D.. O.. T. XXX/XX, G., zastúpenej JUDr. Milotou Ferienčíkovou, PhD., advokátkou so sídlom Malý Čepčín 5 proti odporcovi: Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653, so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, zastúpenému JUDr. Romanom Kvasnicom, advokátom so sídlom Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, o zaplatenie 4.550,40 Eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 27. januára 2012, č. k. 16C/112/2010-72 v spojení s opravným uznesením zo dňa 11. februára 2013, č. k. 16C/112/2010-110 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením vo veci samej potvrdzuje a v časti náhrady trov konania mení tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu iných trov konania v sume 546 Eur a trovy právneho zastúpenia v sume 849,11 Eur, na účet právnej zástupkyne navrhovateľky JUDr. Miloty Ferienčíkovej, PhD., do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania v sume 168,64 Eur, na účet právnej zástupkyne navrhovateľky JUDr. Miloty Ferienčíkovej, PhD., do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 4.550,40 Eur a na základe Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 31. 10. 1996, jej pravidelne mesačne doživotne platiť sumu 252,80 Eur, počnúc dňom 15. 10. 2011, vždy k 15. dňu toho ktorého mesiaca a zaplatiť jej trovy právneho zastúpenia vo výške 1.109,03 Eur na účet jej právneho zástupcu a súdny poplatok vo výške 546 Eur, na účet navrhovateľky, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľka sa návrhom doručeným súdu dňa 09. 09. 2010 domáhala pôvodne voči odporcovi zaplatenia sumy 1.264,- Eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že dňa 30. 10. 1996 uzatvorila s odporcom zmluvu o dôchodku s názvom „Zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s.“, predmetom ktorej bolo doživotné plnenie uplatneného nároku vo výške 7.616,- Sk mesačne, až do jej dožitia. Dňa 26. 10. 2009 odporca uvedenú zmluvu vypovedal k 31. 03. 2010. Navrhovateľka mu listom zo dňa 10. 11. 2009 oznámila, že s vypovedou nesúhlasí a považuje ju za neplatnú. Odporca však navrhovateľke žalovanú sumu nevyplatil.

Uznesením zo dňa 20. 01. 2011, č. k. 16C/112/2010-39 súd pripustil zmenu žalobného petitu, na základe ktorej sa navrhovateľka voči odporcovi domáhala určenia neplatnosti výpovede odporcu zo dňa 26. 10. 2009, zn. 0179/113/09.

Odporca s návrhom nesúhlasil dôvodiac tým, že sporná zmluva bola uzatvorená neplatne pre jej rozpor s ust. § 842 Občianskeho zákonníka, a teda nie je zmluvou uzatvorenou na dobu určitú.

Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa zistil nasledovný skutkový stav veci:

Medzi účastníkmi konania bola dňa 31.10.1996 podľa § 842 až 844 Občianskeho zákonníka uzatvorená zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s., na základe ktorej sa odporca zaviazal na doživotné vyplácanie dôchodku navrhovateľke. V predmetnej zmluve nebola dohodnutá možnosť výpovede, čo znamená, že obe zmluvné strany pri jej uzatváraní nemali záujem v budúcnosti ju vypovedať.

Odporca listom zo dňa 26. 10. 2009 vyššie uvedenú zmluvu vypovedal s tým, že ako dôvod výpovede označil ust. § 585 O.z. a za deň skončenia zmluvného vzťahu bol podľa trojmesačnej výpovednej doby určený 31. 03. 2010. Odporca preto navrhovateľke nezaplatil plnenie za rozhodné obdobie od apríla 2010 a nasledujúce.

Súd ďalej zistil, že uzavretiu zmluvy predchádzala žiadosť samotnej navrhovateľky o plnenie, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy s tým, že zmluva i žiadosť sú vypracované vo forme formulárov pripravených odporcom, vypracovaných zamestnancami odporcu, ktorí realizovali aj všetky praktické úkony s dotknutými zamestnancami pri uzatváraní zmlúv. V žiadosti navrhovateľky tvoriacej súčasť zmluvy je uvedené jej meno a priezvisko, ako i ďalšie identifikačné údaje a to rodné číslo, bydlisko, výška dôchodku, samotná zmluva potom v časti oprávneného obsahuje len meno a priezvisko navrhovateľky, ďalej číslo jej účtu, na ktorý jej odporca plnenie titulom predmetnej zmluvy i zasielal. Predmetom zmluvy bolo doživotné plnenie navrhovateľke odporcom ako povinným z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z podporného dôchodkového fondu podľa štatútu vo výške 7.616,-Sk mesačne k 15. dňu každého mesiaca až do dožitia navrhovateľky.

Žalovanú sumu súd prepočítal v súlade s § 2 ods. 3 veta druhá z.č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike.

Na pojednávaní konanom dňa 28. 10. 2011 súd na návrh právnej zástupkyne navrhovateľky pripustil zmenu návrhu tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke sumu 4.550,40 Eur a pravidelne mesačne jej platiť sumu 252,80 Eur, vždy k 15. dňu toho ktorého mesiaca doživotne, počnúc dňom 15. 11. 2011 a zároveň jej nahradiť trovy konania. Tento návrh odôvodnila s poukazom na neposkytnutie deklarovaného mesačného plnenia za obdobie od 01. 04. 2010 až do 30. 09. 2011 odporcom navrhovateľke a následných mesačných plnení.

Z prednesu právnej zástupkyne navrhovateľky súd zistil, že všetky skutočnosti, ktoré sú uvedené v návrhu zo dňa 09. 09. 2010, ako i v pripustenej zmene petitu sú stále platné a nezmenené. Plnenie z podporného fondu bolo navrhovateľke poskytnuté ako dlhoročnej zamestnankyni vzhľadom ku skutočnosti, že do r. 1990 boli platy v bankovníctve veľmi nízke a toto bolo na vyrovnanie rozdielu v životných nákladoch, ktoré neúmerne stúpili. Odporca, ako bývalý zamestnávateľ, na základe zmluvy poskytol navrhovateľke plnenie, ktoré možno považovať za rentu k dôchodku, i keď sa jedná o typ nepomenovanej zmluvy, a to podľa § 842 Občianskeho zákonníka. Pojem zmluvy o dôchodku je vymedzený tak, že ide o zmluvu, ktorou sa doživotne alebo na inak obmedzenú dobu neurčitého trvania zakladá právo na vyplácanie určitého dôchodku. Právo na vyplácanie dôchodku je časovo určené, a to doživotne, preto navrhovateľka má za to, že zmluva, ktorá bola uzatvorená medzi účastníkmi konania, bola vypovedaná nezákonným spôsobom a výpoveď zo dňa 26. 10. 2009 č. 0179/113/09, je neplatná.

Právny zástupca odporcu vo svojom prednese zotrval na tom, že návrh nebol podaný dôvodne. Zmluvu zo dňa 31. 10. 1996 označil za absolútne neplatnú, a to pre rozpor so zákonom, a to konkrétne s ust. § 842 Občianskeho zákonníka. Toto ustanovenie umožňuje zmluvou o dôchodku založiť právo na dôchodok alternatívne, buď doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania. Teda neumožňuje, aby zmluva obsahovala obe tieto alternatívy. Podľa čl. 2 cit. zmluvy má právo na dôchodok trvať doživotne a podľa čl. 3 veta posledná, do konca mesiaca, ktorého sa príjemca dožije. Ide o dve rozdielne doby, pričom jedna je počítaná v dňoch a druhá v mesiacoch. Rozpor týchto ustanovení zmluvy zároveň spôsobuje neplatnosť zmluvy aj pre jej neurčitosť, a to vo vymedzení neurčitej doby práva na dôchodok, ako podstatnej náležitosti zmluvy o dôchodku. Ak by zmluva bola platná, právo na plnenie by zaniklo z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia, poukazujúc pritom na zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách, konkrétne ust. § 27 ods. 8, kde je uvedené, že zakazuje banke uzatvárať zmluvy, ktoré ju zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie, alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. Sporná zmluva je zmluvou, ktorá zaväzuje iba jednu stranu, teda navrhovateľka na základe tejto zmluvy neposkytuje a ani neposkytovala odporcovi žiadne protiplnenie. Zákon o bankách z r. 2001 sa vzťahuje aj na predmetnú zmluvu a to podľa ust. § 116 tohto zákona, ktorý v záverečných ustanoveniach hovorí o tom, že ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté aj pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona. Týmto chcel poukázať na to, že skutočne išlo o dodatočne nemožné plnenie, a preto to zákon banke zakázal. Podobne v § 119 ods. 3, podľa ktorého odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona nikto nemôže pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom a takouto činnosťou. V rozpore so zákonom je aj plnenie zo zmluvy, ktorú banka nemôže uzatvoriť. Ak by plnenie nezaniklo ani pre dodatočnú nemožnosť plnenia, zaniklo by v dôsledku výpovede, pretože je platná, nakoľko spĺňa všetky zákonné náležitosti. Zmluva o dôchodku je zmluvou na dobu neurčitú, pričom poukázal aj na právny názor Krajského súdu v konaní 6Co 49/2011, v konaní pred tun. súdom č. k. 7C 103/2010, rozhodnutie vo veci padlo 26. 9. 2011. Krajský súd uvádza, že z § 842 OZ vyplýva, že zmluva o dôchodku uzavretá doživotne je z hľadiska doby trvania zmluvou na dobu neurčitú.

Na pojednávaní konanom dňa 27. 01. 2012 právna zástupkyňa navrhovateľky uviedla, že odporca nezaplatil navrhovateľke plnenie z Podporného fondu za obdobie od 01. 04. 2010 do 30. 09. 2011, čo je 18 mesiacov po 252,80 Eur, preto sa domáha zaplataenia tejto istiny s pokračujúcim plnením, s opravou, od 15. 10. 2011, kde nedopatrením, na pojednávaní konanom dňa 28. 10. 2011 uviedla obdobie od 15. 11. 2011. Žiadala preto pripustiť nasledovnú zmenu petitu: Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke sumu 4.550,40 Eur a na základe Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 31. 10. 1996 jej pravidelne mesačne platiť sumu 252,80 Eur, vždy k 15. dňu toho ktorého mesiaca doživotne, počnúc dňom 15.10.2011 a nahradiť jej trovy konania. Túto zmenu súd uznesením na pojednávaní v zmysle § 92 ods. 1 a 2 O. s .p. pripustil.

V záverečnej reči právna zástupkyňa navrhovateľky uviedla, že má za to, že predmetnou zmluvou o poskytovaní plnenia z Podporného fondu sa založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, kedy je presne stanovený jej začiatok, aj termín ukončenia zmluvy. Podľa charakteru predmetného právneho stavu s prihliadnutím na ust. § 842 Obč. zákonníka, zmluvy o dôchodku nie je možné dohodnúť na čas určitý, ale iba doživotne, alebo na inak určenú dobu, presne určeného trvania.

V záverečnej reči právny zástupca odporcu uviedol, že žiada žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania z dôvodov, ktoré boli uvedené písomne alebo na pojednávaní dňa 28. 10. 2011. Naviac, pojmy čas a doba sú z hľadiska jazykového synonymá, teda tvrdenie, že zmluvu nemožno uzatvoriť na určitý čas, ale zároveň ju možno uzatvoriť na určitú dobu, sú vnútorne rozporné.

S odkazom na ust. § 3 ods. 1, § 34, § 39, § 40 ods. 1, 3, § 842, § 843, § 582 O.z. a § 160 ods. 2 O.s.p. a závery vykonaného dokazovania súd prvého stupňa dospel k záveru o dôvodnosti návrhom uplatneného nároku.

Uviedol, že v danej veci je predmetom uplatneného nároku právo na zaplataenie peňažnej sumy ako splátky dôchodku titulom Zmluvy o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu, ktorú súd posúdil ako zmluvu o dôchodku podľa § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka. Dôchodok je potrebné

chápať ako opakujúce sa plnenie (rentu). Zmluvou podľa § 842 Občianskeho zákonníka, ktorá musí mať písomnú formu, sa niekto zaväzuje, že inému doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania bude vyplácať určitý dôchodok. Jej účelom je niekoho zabezpečiť, či už doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania. Dobu trvania možno viazať na konkrétnu dátumom neurčiteľnú objektívne zistiteľnú skutočnosť, z ktorej je možné bez pochyb zistiť, kedy sa právny úkon skončí, pričom v dobe uzatvorenia zmluvy nemusia mať jej účastníci istotu, kedy takáto dohodnutá doba uplynie, je však isté, že táto skutočnosť určite nastane.

Predmetnou Zmluvou o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLPS, a.s. sa v prospech navrhovateľky založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, t.j. na dobu určitú neurčitého trvania. Ide o presne určený okamih začiatku vyplácania dôchodku a okamih ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou, ktorá skutočnosť nie je závislá od ľudskej vôle. Už charakter predmetného právneho vzťahu svedčí o tom, že takýto typ zmluvy nie je možné dohodnúť na čas neurčitý, ale buď doživotne, teda do okamihu smrti oprávneného, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovanú určitým časovým úsekom - lehotou, ktorá má svoj začiatok a koniec. Je nepochybné, že pri predmetnej zmluve je jasne daný jej začiatok, a to november 1994, a tiež je jasne špecifikovaný jej koniec, a tou je smrť navrhovateľky. Jedná sa teda o určitú dobu s presne určeným začiatkom a koncom, len jej trvanie je neurčité. Trvanie právneho vzťahu bolo účastníkmi konania dohodnuté do okamihu úmrtia navrhovateľky, teda do doby nastania skutočnosti nezávislej od ich vôle, ale do doby objektívne zistiteľnej a určitejšej.

Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná zmluva zo dňa 31. 10. 1996 nebola uzavretá na dobu neurčitú, nebolo právom odporcu vypovedať ju podľa § 582 Občianskeho zákonníka, keďže jej predmetom nie je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť, alebo záväzok niečo dať, resp. opakovane niečo dávať. Výpoveď daná odporcom je potom v rozpore so zákonom a ako právny úkon je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná, pričom súd platnosť právneho úkonu výpovede zo zmluvy posudzoval prejudiciálne. Zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s. potom nebola touto výpoveďou ukončená. Keďže odporca netvrdil, a teda ani nepreukázal iný dôvod neplatnosti predmetnej zmluvy, súd má túto za platnú a účinnú a zmluvné strany si musia podľa nej poskytovať plnenia, t.j. nárok navrhovateľky vyhodnotil súd za dôvodný. Keďže predmetnú zmluvu súd vyhodnotil ako platnú, aby navrhovateľka v prípade neplnenia si jednotlivých mesačných splátok nemusela podávať nové žalobné návrhy, vo veci ide o opakujúce sa plnenie v budúcnosti, súd o tomto rozhodol v súlade s ust. § 160 ods. 2 O.s.p.

O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní plne úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie práva proti odporcovi, ktorý úspech nemal nasledovne:

- príprava a prevzatie vecí, návrh na zmenu petitu žalobného návrhu zo dňa 10.08.2010 -2 úkony po á 58,50 Eur + 7,41 Eur, spolu 131,82 Eur,

- účasť na pojednávaní dňa 28.10.2011 a dňa 27.01.2012, t.j. 2 x po á 161,01 Eur + 7,41 Eur paušál + 7,63 Eur paušál, spolu 337,06 Eur,

- dňa 28.10.2011 náhrada straty času podľa § 17 vyhl. č. 655/2004 Z. z. , 2 x 3 hodiny, 12 x 12,35 Eur, spolu 148,20 Eur + cestovné 2 x 240 km, 480 km x 0,183 spolu 87,84 Eur + náhrada PHM, spotreba 5,7 lt/100 km, 27,36 lt x 1,33 Eur, spolu 36,39 Eur náhrada PHM, strata času + PHM, spolu 272,43 Eur,

- dňa 27.01.2012 náhrada straty času § 17 vyhlášky 2 x 3 hodiny, 12 x 12,71 Eur, spolu 152,52 Eur + cestovné 240 km 1 cesta, 480 km + 0,183, spolu 87,84 Eur + náhrada PHM spotreba 5,7 lt/100 km, 27,36 lt x 1,38 Eur, spolu 37,76 Eur náhrada PHM, náhrada straty času + PHM, spolu 277,72 Eur, podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

- súdny poplatok za návrh 546 Eur, ktorý predstavuje 6% zo sumy 9.100,- Eur, čo je trojnásobok ceny ročného plnenia, podľa § 7 ods. 5 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, ktorý žiadal napadnutý prvostupňový rozsudok z odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 205 ods. 2 písm. a, f) a § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zmeniť tak, že súd návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietne, alternatívne ho zrušíť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V prípade potvrdenia napadnutého rozsudku žiadal pripustenie dovolania z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a to o právnej otázke, či zmluva o dôchodku uzatvorená podľa § 842 O.z. zakladajúca právo na plnenie doživotne, je zmluvou na dobu neurčitú a tiež o právnej otázke, či sa ustanovenie § 27 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 O.z.

V odvolaní namietal, že dňa 27. 02. 2012 nedošlo k verejnému vyhláseniu rozsudku, nakoľko súd už vo veci rozhodol dňa 27. 01. 2012, z čoho vyvodil odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. Za nesprávne právne posúdenie veci označil záver prvostupňového súdu, že Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“ zo dňa 31. 10. 1996 je platným právnym úkonom, a to aj napriek hneď niekoľkým dôvodom absolútnej neplatnosti uvedenej zmluvy. Ako prvý označil rozpor uvedenej zmluvy so zákonom s odvolaním sa na ust. § 39 a § 842 O.z., nakoľko predmetná zmluva upravuje dve odchylné doby trvania vyplácania sumy dohodnutého plnenia, keď čl. II. zmluvy obsahuje záväzok odporcu vyplácať príjemcovi doživotne sumu v určenej výške a v rozpore s tým, čl. III. zmluvy posledná veta obsahuje dojednanie, podľa ktorého „vyplácanie plnenia skončí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil“. Odlišne dojednané doby plnenia odôvodňuje počítanie doby podľa dní (čl. II. zmluvy) a pri čl. III. o počítanie doby na mesiace- do konca mesiaca. Uvedené zmluvné dojednania preto podľa odporcu odporujú ust. § 842 O.z., nakoľko ich obsahom je dojednanie práva na dôchodok jednak doživotne a jednak na dobu neurčitého trvania.

Za druhý dôvod absolútnej neplatnosti právneho úkonu právny zástupca odporcu označil neurčitosť vo vymedzení dĺžky trvania práva na dôchodok. V každej zmluve o dôchodku musí byť totiž určitým spôsobom vymedzená doba neurčitého trvania, počas ktorej má právo na dôchodok trvať. Ide o podstatnú náležitosť zmluvy o dôchodku. Predmetná zmluva však takéto vymedzenie neobsahuje. Naopak, z textu zmluvy nemožno jednoznačne ustáliť dobu trvania práva na dôchodok (doživotne alebo do konca mesiaca, ktorého sa oprávnená osoba dožije?). Vzájomne si odporujúce znenie čl. II. a III. zmluvy má ten právny následok, že ak oprávnená osoba zomrie v období od 15. dňa kalendárneho mesiaca do posledného dňa kalendárneho mesiaca, podľa čl. II. zmluvy by právo na mesačnú platbu za tento mesiac vzniklo. Podľa čl. III. zmluvy by toto právo ale nevzniklo, nakoľko oprávnená osoba by sa nedožila konca kalendárneho mesiaca. Zmluvu o dôchodku preto odporca považuje za neurčitú, pokiaľ ide o vymedzenie doby neurčitého trvania, na ktorú sa právo na dôchodok zakladá. Ani s použitím výkladových pravidiel uvedených v ust. § 35 O.z. nemožno zistiť, dokedy má právo na dôchodok trvať. Súd prvého stupňa pritom dospel k záveru, že právo na dôchodok má trvať do okamihu smrti, nezaoberal sa však ust. čl. III. zmluvy a argumentáciou odporcu v tomto smere.

Súd prvého stupňa vec tiež nesprávne právne posúdil, pokiaľ na vec neaplikoval ust. § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta prvá za bodkočiarkou 483/2001 Z.z. o bankách a následne na vec neaplikoval ust. § 575 ods. 1 O.z. Ustanovenia zákona o bankách je pritom potrebné aplikovať nielen na bankové činnosti, ale aj na všetky iné činnosti banky, ktoré zákon o bankách zakazuje. V rozpore so zákonom je pritom taká činnosť, keď banka má poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, t. j. bez protihodnoty. Takéhoto plnenia sa domáha navrhovateľka podanou žalobou.

V súvislosti s touto argumentáciou odporca zdôraznil, že pokiaľ by súd na vec aplikoval namietané ustanovenia zákona o bankách zistil by, že záväzok na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči navrhovateľke zanikol, ak by predtým existoval, nakoľko plnenie zo zmluvy sa stalo nemožným v zmysle ust. § 575 ods. 1 O.z. s poukazom na ust. § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách z dôvodu, že banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty, ani hospodársky neodôvodnené plnenie. Záväzok na vyplácanie určitého dôchodku podľa ust. § 842 O.z. je svojou

povahou jednostranným záväzkom bez hospodárskeho dôvodu, zároveň bez akéhokoľvek protiplnenia od prijímateľa tohto plnenia.

V ďalšom odporca uviedol, že je pravdou, že navrhovateľke poskytoval plnenie počas trvania pracovného pomeru, avšak nie na základe Zmluvy o dôchodku, ale z dôvodu trvania pracovného pomeru ako osobne vykonávanú závislú prácu v pracovnom pomere za mzdu. Vyplatením mzdy navrhovateľka dostala protiplnenie za vykonanú prácu. Po skončení pracovného pomeru, už na základe Zmluvy o dôchodku neexistuje žiadne protiplnenie navrhovateľky voči odporcovi, ani žiadne nikdy zo Zmluvy o dôchodku neexistovalo. Súd prvého stupňa preto zaviazal odporcu na plnenie povinnosti, ktorá je v rozpore s hmotným právom, konkrétne ust. § 119 ods. 3 veta prvá za bodkočiarkou zákona o bankách. Argumentáciu odporcu v tomto smere založenú na zániku práva na dôchodok pre dodatočnú právnu nemožnosť plnenia súd prvého stupňa pritom plne ignoroval a vôbec sa ňou nezaoberal.

Súd prvého stupňa nesprávne z ust. § 842 O.z. vyvodil uzatváranie zmluvy o dôchodku na dobu určitú, nakoľko zo znenia tohto ustanovenia je podľa odporcu zrejmé, že zmluva o dôchodku je zmluvou uzatváranou na dobu neurčitú a zákon ju neumožňuje uzatvoriť na dobu určitú. Zákon totiž neumožňuje určiť dobu trvania vymedzením určitej doby trvania práva na dôchodok. Pojmovým znakom zmluvy je práve neurčitá doba trvania. Pokiaľ nie je v zmluve dohodnutá doba určitá (určitý čas), ide o dobu neurčitú. Na podporu svojich tvrdení právny zástupca odporcu v odvolaní poukázal aj na konkrétnu právnickú literatúru a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 09. 2011, č. k. 6Co/49/2011-170, v ktorom odvolací súd v obdobnom spore uviedol, že z ust. § 842 O.z. celkom jednoznačne vyplýva, že zmluva o dôchodku uzatvorená doživotne je z hľadiska doby trvania zmluvou na dobu neurčitú.

Súd prvého stupňa rovnako nesprávne právne posúdil aj otázku platnosti výpovede spornej zmluvy. Za predpokladu platnosti zmluvy odporca túto výpoveď platne, nakoľko sú naplnené všetky ust. § 582 ods. 1 O.z. Zdôraznil, že pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle právnou úpravou dosiahnuť nevyvovedateľnosť zmluvy, upravil by to výslovne. Nakoľko nie je možné platne uzatvoriť zmluvu o dôchodku, ktorá by založila právo na výplatu dôchodku na dobu určitú, nemôže súd výkladom tohto ustanovenia dospieť k záveru, že zmluva o dôchodku sa uzatvára na dobu neurčitú. Zdôraznil pritom aj rozdiel medzi trvaním zmluvy ako právneho dôvodu vzniku práva na dôchodok a trvaním práva na dôchodok, ktoré je obsahom zmluvy. Odporca správne výpovedal zmluvu o dôchodku, ktorou sa právo založilo, nie právo samotné, čím prestal existovať právny dôvod na výplatu dôchodku. Nakoľko zo zmluvy ani zákona nevyplýva spôsob výpovede zmluvy, možno ju v zmysle ust. § 582 ods. 1 O.z. výpovedať v lehote troch mesiacov ku koncu kalendárneho štvrtého roka, ako to urobil odporca písomnou výpoveďou. Zároveň odporca zotrval aj na tvrdení, že v mesačných platbách poskytované plnenie dôchodku v určitej sume je záväzkom zo zmluvy na opakovanú činnosť, spočívajúcim v povinnosti niečo dať, v zmysle ust. § 494 ods. 1 O.z. Súd prvého stupňa však nesprávne vyhodnotil, že predmetom posudzovanej zmluvy nie je záväzok na opakovanú činnosť, ale záväzok niečo dať, resp. opakovane niečo dávať.

V prejednávanej veci preto podľa odporcu boli splnené zákonné predpoklady pre výpovedanie zmluvy o dôchodku v zmysle ust. § 582 ods. 1 O.z. a výpoveď daná odporcom bola daná platne a účinne.

Odporca vo svojej argumentácii poukázal na príklad nájomnej zmluvy, ktorá smrťou nájomcu zaniká. Ak by sa pripustila možnosť, že zmluvy uzatvárané na dobu končiacu smrťou zmluvnej strany sú uzatvárané bez ohľadu na ich znenie, vždy na dobu určitú, dôsledkom by bola nemožnosť uzatvoriť zmluvu o nájme s fyzickou osobou ako nájomcom na dobu neurčitú, čoho následkom by bola možnosť vypovedania takejto zmluvy. Takýto záver však celkom zjavne odporuje právnej úprave zmluvy o nájme. Zohľadniť pritom podľa odporcu treba aj skutočnosť, že pri väčšine zmlúv, ktorých predmetom je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť, je plnenie ohraničené, a to buď existenciou zmluvných strán alebo predmetu plnenia. Je pri nich zrejmé, že v budúcnosti nastane taká právna skutočnosť, ktorá spôsobí zánik zmluvného vzťahu. Napr. pri väčšine zmlúv, ktorých predmetom je dočasné prenechanie veci na užívanie inou osobou (nájomná zmluva, zmluva o výpožičke) je dopredu zrejmé, že vec, ktorá sa prenecháva do dočasného užívania v budúcnosti zanikne alebo sa stane nespôsobilou na dohodnuté užívanie, čo spôsobí zánik zmluvného vzťahu. Nie je rozhodujúce, za akú dlhú dobu. Pri takýchto zmluvách je doba trvania zmluvného vzťahu

priamo zo zákona viazaná na konkrétnu skutočnosť, z ktorej je možné spravidla zistiť, kedy sa zmluvný vzťah skončí, pričom je isté, že táto skutočnosť nastane. Neznamená to však, že by tieto zmluvy nebolo možné uzatvoriť na dobu neurčitú. Opačný záver by napr. znamenal, že ani zmluvu o nájme bytu by nebolo možné uzatvoriť na dobu neurčitú, nakoľko žiadny byt nemá neobmedzenú životnosť. Takýto právny záver je zjavne nesprávny, pretože právna úprava bytových náhrad by bola neaplikovateľná na akýkoľvek zmluvný vzťah založený zmluvou o nájme bytu.

Z uvedených téz odporca zhrnul, že zmluvu nemožno dohodnúť na dobu určitú tak, že jej trvanie je viazané na takú právnu skutočnosť, s ktorou zákon priamo spája zánik tohto zmluvného vzťahu. Takáto právna skutočnosť totiž spôsobuje zánik zmluvného vzťahu bez ohľadu na to, či zmluva obsahuje údaj o dojednaní zmluvy na dobu určitú alebo neurčitú.

Ak preto podľa odporcu zmluvné strany určia, že zmluvný vzťah bude trvať až do doby, kým nastane právna skutočnosť, s ktorou zákon spája zánik tohto zmluvného vzťahu, neobmedzujú dobu trvania na určitú dobu, ale len do zmluvy preberajú zákonnú úpravu, na základe ktorej by došlo k zániku právneho vzťahu i v prípade, ak by sa dohodli, že zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú. Takto zmluvne stanovená doba trvania zmluvy je preto vždy dobou neurčitou.

Pri použití uvedených právnych záverov na zmluvu o dôchodku odporca zhrnul, že uzatvorenie takejto zmluvy na dobu života oprávneného, je vždy uzatvorením na dobu neurčitú. Každé právo na dôchodok je zo zákona založené najdlhšie doživotne, a to bez ohľadu na dohodu zmluvných strán o dobe trvania tohto práva. Úmrtie oprávneného zo zmluvy o dôchodku vo svojej podstate nevyvedzuje trvanie zmluvy, ale čas kedy najskôr zmluva zanikne, bez ohľadu na dohodu zmluvných strán. Dodal, že pokiaľ navrhovateľka nesúhlasila s obsahom uzatvorenej zmluvy o dôchodku, mala pri jej uzatváraní požadovať doplnenie ustanovenia o nemožnosti vypovedať túto zmluvu.

Záverom súdu prvého stupňa tiež odporca vyčítal, že smrť fyzickej osoby nie je vždy objektívne zistiteľnou a určiteľnou skutočnosťou. Aby smrť touto skutočnosťou bola, muselo by byť vždy objektívne zistiteľným, že smrť nastala a zároveň i to, kedy nastala. Odporca v tejto súvislosti poukázal na rad prípadov, kedy nie je zistiteľný presný okamih smrti. V čase uzatvorenia zmluvy, ktorou sa zakladá právo na dobu života jednej zo zmluvných strán, nikdy zmluvné strany nevedia, kedy smrť nastane, ani to, či ju bude možné objektívne zistiť. Teda nevedia, či bude zistiteľný zánik ich zmluvného vzťahu. Aj z týchto dôvodov treba zmluvu o dôchodku považovať za uzatvorenú na dobu neurčitú.

Prvostupňovému súdu tiež odporca vyčítal porušenie ust. § 157 ods. 2 O.s.p. z dôvodu nevysporiadania sa s viacerými argumentmi odporcu prednesenými počas konania a pre posúdenie veci samej rozhodnými, čím súd založil nepresvedčivosť rozhodnutia a porušenie zásady spravodlivého súdneho konania.

Odvolaním namietol odporca aj výrok súdu o náhrade trov konania. Argumentoval tým, že pokiaľ súd navrhovateľke priznal náhradu trov konania v sume 1.0109,03 Eur, tak jej priznal viac, ako sama požadovala. Nesúhlasil ani s názorom súdu, že návrh na zmenu žalobného petítu zo dňa 10. 08. 2010 bol potrebný na účelné uplatňovanie práva. Poukázal pritom na to, že podaním zo dňa 10. 08. 2010 zmenila navrhovateľka žalobu zo žaloby na plnenie na žalobu na určenie a dňa 28. 10. 2011 navrhovateľka opäť zmenila žalobu na plnenie. Za nesprávne označil aj priznanie odmeny advokáta za zastupovanie na pojednávaní súdu dňa 28. 10. 2011 vo výške 161,01 Eur namiesto 57 Eur, nakoľko súd zjavne vychádzal zo skutočnosti, že úkon právnej služby bol poskytnutý vo veci o zaplatenie 4.550,44 Eur.

Navrhovateľka sa k odvolaniu odporcu vyjadrila v podaní doručenom súdu dňa 17. 04. 2012, ktorým žiadala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a odporcu zaviazat' na náhradu trov odvolacieho konania. Vo vyjadrení poukázala na ust. § 40a O.z., v súlade s ktorým navrhovateľka považuje zmluvu za platnú a uzavretú v súlade s vôľou zmluvných strán, bez tiesne a nápadne nevýhodných podmienok. Ustanovenia zákona o bankách, na ktoré sa odporca

v odvolaní odvoláva, sa podľa nej vzťahujú výlučne na činnosti, ktoré súvisia s podnikateľskými aktivitami banky, avšak nie na plnenie zo zmluvy z Podporného dôchodkového fondu, ktoré možno subsumovať pod sociálny program banky, do ktorého boli poukazované aj finančné prostriedky zo sociálneho fondu. Opačný záver by znamenal, že banka by nemohla mať žiaden sociálny program pre svojich zamestnancov. Zdôraznila, že zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu o dôchodku“ SLSP, a.s. je druh záväzkovej zmluvy, ktorej obsah je záväzný pre obe zmluvné strany a nie je ju možné jednostranne meniť ani vypovedať. Svojim obsahom napĺňa znaky zmluvy o dôchodku. Z pojmového vymedzenia tejto zmluvy v Občianskom zákonníku právna zástupkyňa navrhovateľky vyvodila záver o tom, že zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania napĺňa jej znaky a obsahuje podrobnú úpravu práv a povinností zmluvných strán. Bolo by podľa nej v rozpore s duchom zákona a platnými právnymi predpismi, pokiaľ by mala byť zmluva o dôchodku vypovedateľná, nakoľko by tým nenapĺňala základné atribúty a účel, za ktorým bola uzatvorená. Pokiaľ odporca okrem iného namietal, že na základe tejto zmluvy mu nie je poskytované protiplnenie, uviedla, že v rámci sociálneho programu banky zamestnanci, resp. bývalí zamestnanci poskytli plnenie tým, že sa snažili pre banku vytvoriť základy, na ktorých teraz môže budovať svoj rozvoj a vytvorili stálu klientelu, vďaka ktorej sa banka môže teraz hospodársky rozvíjať. To bez aktívnej účasti zamestnancov a ich spoluzodpovednosti podieľať sa na aktivitách banky by nebolo možné. Zmluvou o dôchodku nemožno zaväzať k protiplneniu, nakoľko to odporuje ustanoveniam zákona, keď práve z dôvodu nízkych miezd a dôsledkom toho aj nízkych dôchodkov pristúpil odporca ako bývalý zamestnávateľ k rozhodnutiu, že zmierni platové nezrovnalosti bývalých pracovníkov, ktorí vytvorili základ pre ďalší expanzívny rozvoj banky a poskytovaním pravidelného doživotného plnenia zlepšili ich kvalitu života na starobnom dôchodku, pretože ich dôchodok je neprimeraný oproti pracovníkom banky, ktorí odchádzajú do dôchodku teraz, hlavne pre výšku vyplácaných miezd. Odporca prejavil účasť na zlepšení životnej situácie svojich bývalých zamestnancov, a preto vytvoril aj samostatný fond a štatút, na základe ktorého poskytoval plnenie bývalým zamestnancom. Záverom zhrnul, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že sa jedná o zmluvu, ktorá je uzatvorená na dobu určitú a výpoveď z tejto zmluvy je neplatná a návrhu navrhovateľky v celom rozsahu vyhovel.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie odporcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel pritom k záveru, že odvolanie odporcu je dôvodné len čo do priznanej náhrady trov konania.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa aplikujúc ust. § 842 O.z. na zistený skutkový stav uzavrel, že medzi účastníkmi konania bola platne uzatvorená zmluva o dôchodku (Zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s. zo dňa 31. 10. 1996), predmetom ktorej bolo právo na vyplácanie dôchodku doživotne. Z pohľadu doby trvania zmluvy súd prvého stupňa správne uvedenú zmluvu klasifikoval ako zmluvu uzatvorenú na dobu určitú s poukazom na skutočnosť, že zmluvne bol presne určený okamih začiatku vyplácania dôchodku, ako aj okamih ukončenia právneho vzťahu založeného touto zmluvou, a to smrťou, ktorá je nepochybne skutočnosťou nezávislou od subjektívnej ľudskej vôle. Uvedené vyplýva aj z charakteru tohto vzťahu a zákonného znenia ust. § 842 O.z., keď zmluvu o dôchodku je možné uzatvoriť buď doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovanú časovým úsekom, t. j. lehotou, ktorá má svoj začiatok aj koniec. Konajúci súd tiež správne konštatoval, že na uvedený záver nemá vplyv ani skutočnosť, že trvanie určenej doby je neurčité-do úmrtia navrhovateľky, t. j. do doby nastania skutočnosti nezávislej od vôle účastníkov konania, ale objektívne zistiteľnej a určiteľnej.

Po prijatí a odôvodnení názoru o tom, že zmluvný vzťah bol medzi účastníkmi konania uzatvorený na dobu určitú, súd prvého stupňa sa správne vysporiadal aj s prejudiciálnou otázkou platnosti, resp. neplatnosti výpovede spornej zmluvy odporcom, keď s odkazom na ust. § 582 O.z. uvedenú zmluvu nebolo možné ani jednou zo zmluvných strán ukončiť výpoveďou. Výpoveď zmluvy zo dňa 26. 10. 2009 tak správne vyhodnotil za absolútne neplatnú podľa § 39 O.z. Nakoľko odporca netvrdil a ani nepreukázal iný dôvod neplatnosti zmluvy, súd nároku navrhovateľky na plnenie z platnej a účinnej zmluvy v celom rozsahu vyhovel.

Vzhľadom k skutočnosti, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyhodnotením prejudiciálnych otázok, ako aj so záverom súdu prvého stupňa o dôvodnosti nároku uplatneného vo veci samej a jeho odôvodnením, v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil odôvodnenie druhostupňového rozhodnutia len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Pre zdôraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa a vzhľadom k odvolacím námietkam odporcu odvolací súd dopĺňa, že ani znenie čl. I., II. a III. zmluvy nezakladá jej neplatnosť pre rozpor s ust. § 37 ods. 1 O.z., keď čl. I. a II. zmluvy stanovujú povinnosť odporcu vyplácať dôchodok navrhovateľke doživotne a čl. III. len špecifikuje začiatok plnenia, jeho splatnosť a periodicitu, ako aj to, ktorým okamihom sa vyplácanie plnenia končí. Odvolací súd považuje túto zmluvnú úpravu za dostatočne určitú a zrozumiteľnú a obranu odporcu vníma v tomto smere ako účelovú, a to aj s poukazom na to, že odporca, ktorý znenie zmluvy pripravoval, sa na úkor navrhovateľky odvoláva na neurčitosť ním použitých výrazov a formulácií.

Pokiaľ ide o odporcom namietanú nemožnosť plnenia pre rozpor so zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, konkrétne § 27 ods. 8 v nadväznosti na § 116 a § 119 ods. 3, odvolací súd uvádza, že ustanovenia zákona o bankách, na ktoré poukazuje, sa týkajú podnikania banky, a nie iných právnych vzťahov banky vzniknutých napr. na základe platne uzatvorenej zmluvy o dôchodku. Vyplýva to aj zo zaradenia predmetných ustanovení, na ktoré sa odporca odvoláva, v šiestej časti zákona o bankách upravujúcej požiadavky na podnikanie banky. Navyše odvolací súd sa v tomto smere plne prikláňa aj k argumentácii navrhovateľky, že sa nejednalo o plnenie bez protihodnoty, ale o zamestnanecký benefit pre niektorých zamestnancov ako súčasť protihodnoty za hodnoty vytvárané zamestnancami odporcu počas trvania pracovného pomeru. Odvolací súd spornú zmluvu vníma ako zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, spadajúcu pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov, t. j. je zrejmé, že odporca zmluvu s navrhovateľkou neuzatváral v rámci svojej podnikateľskej činnosti a nešlo o vzťah banky s klientom, ale o realizáciu sociálnej politiky zamestnávateľa. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na skutočnosť, že odporca plnil navrhovateľke zo zmluvy o dôchodku aj po účinnosti právnej úpravy, na ktorú sa odvoláva, až do vypovedania tejto zmluvy, čo môže nasvedčovať účelovosti jeho obrany.

Nemožno sa stotožniť s odporcom ani pokiaľ tvrdí, že všetky zmluvy, pri ktorých má plnenie vykonávať osobne dlžník alebo je obmedzené na osobu veriteľa, sú uzatvárané na doživotne určenú dobu. Občiansky zákonník vo svojich ustanoveniach rozlišuje zánik zmluvy smrťou a zánik zmluvy uzatvorenej na doživotne určenú dobu (viď § 578 a § 579 O.z.). Zmluva o dôchodku uzatvorená na doživotne určenú dobu a tá istá zmluva uzatvorená na inak určenú dobu neurčitého trvania (napr. po dobu štúdia, invalidity a pod.) musia byť vždy zmluvami na dobu určitú alebo na dobu neurčitú a nemôže obstať výklad, podľa ktorého zmluva o dôchodku uzatvorená na doživotne určenú dobu sa považuje za zmluvu na dobu neurčitú a zmluva o dôchodku uzatvorená na inak určenú dobu neurčitého trvania (napr. po dobu štúdia) by bola zmluvou na dobu určitú. Argumentácia odporcu neobstojí ani v tom, že je neprípustné, aby záväzok mohol zaniknúť výpoveďou podľa § 582 O.z., ktorá predpokladá neurčitú dobu jeho trvania a zároveň uplynutím času podľa § 578 O.z., ktoré predpokladá obmedzenie doby jeho trvania. Nástrojom na ukončenie zmluvy uzatvorenej na dobu neurčitú má byť práve výpoveď zmluvy, ktorá môže trvať do nekonečna, nakoľko nemôže zaniknúť splnením či uplynutím času.

Odporca tiež nesprávne obmedzuje vymedzenie trvania zmluvného vzťahu ku konkrétnemu dátumu, resp. ku konkrétnej dobe, nakoľko časové obmedzenie zmluvy môže byť dané aj určitou udalosťou, či účelom zmluvy. Vymedzenie doby trvania zmluvného vzťahu k udalosti, o ktorej je isté, že v budúcnosti nastane (napr. smrť), nie je možné považovať za neurčité, nakoľko je zřejmý začiatok aj koniec právneho vzťahu. V zmysle uvedeného preto treba doživotne určenú dobu považovať v intenciách ust. § 842 O.z. za ekvivalent inak určenej doby neurčitého trvania, tak ako usúdil súd prvého stupňa.

K argumentácii odporcu, že smrť nie je vždy objektívne zistiteľnou skutočnosťou odvolací súd uvádza, že rovnaké právne účinky, ako sú spojené so smrťou, pri ktorej je zistený presný deň smrti obhliadkou mŕtveho, spája zákon aj so smrťou v prípade, ak je predpokladaný deň smrti určený súdnym rozhodnutím podľa § 198 a § 200 O.s.p., kedy je vlastne preukázanie smrti úmrtným listom nahradené súdnym

rozhodnutím o vyhlásení za mŕtveho, a preto z právneho hľadiska možno vždy deň smrti objektívne zistiť. K tomuto dňu smrti (či už zisteného alebo určeného súdnym rozhodnutím) prechádza aj majetok osoby mŕtvej alebo vyhlásenej za mŕtvu dedením podľa § 460 O.z. a zanikajú všetky práva a povinnosti viazané na osobu podľa § 579 O.z. Stanovenie dňa, ktorý nezvestný neprežil, má rovnaké právne účinky, ako stanovenie domnelého dňa smrti.

Záverom odvolací súd poukazuje aj na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 26/2012-33 zo dňa 25.04.2012, v ktorom ústavný súd konštatoval, že v ustanovení 17. hlavy 8. časti Občianskeho zákonníka zmluva o dôchodku je upravená ako samostatný zmluvný typ. Táto zmluva môže byť uzatvorená aj ako zmluva s jednostranným plnením, v takom prípade sa svojím charakterom blíži zmluve darovacej. Dôvod uzatvorenia tejto zmluvy zákon neustanovuje a ani ho nijako neobmedzuje. Jej podstata spočíva v záväzku jednej zmluvnej strany poskytovať plnenie druhej zmluvnej strane počas trvania zmluvy. Zákonomdarca vymedzuje jej trvanie predovšetkým tým, že používa pojem "na doživotie" a umožňuje ju tak na doživotie uzatvoriť. V takom prípade je zjavne zmyslom právnej úpravy poskytnúť osobe z takejto zmluvy oprávnenej záruku plnenia zo strany osoby povinnej na doživotie, teda do zániku zmluvy. Výpoveď zmluvy o dôchodku by bola možná iba v prípade, ak by takýto postup pripúšťal Občiansky zákonník. Nie je správny názor, že Občiansky zákonník tento postup pripúšťa v § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože je v rozpore s účelom a zmyslom špeciálnej právnej úpravy Zmluvy o dôchodku. Bolo by v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy Zmluvy o dôchodku pripustiť, aby istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe bola v takýchto prípadoch narušená možnosťou povinnej osoby kedykoľvek zmluvný vzťah ukončiť. Preto je v takýchto prípadoch vylúčené tento zmluvný typ ukončiť výpoveďou podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na vyššie uvedený právny názor vyslovený Ústavným súdom Slovenskej republiky, odvolací súd podľa § 238 ods. 3 O.s.p. nepripustil dovolanie proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu, nakoľko je zřejmé, že odporcom nastolená otázka už bola právne riešená Ústavným súdom Slovenskej republiky. Za otázku zásadného právneho významu nie je možné považovať otázku nastolenú odporcom, či ust. § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku, a to z dôvodov, pre ktoré odvolací súd jednoznačne dospel k záveru, že predmetné ustanovenie sa vzťahuje len na podnikateľskú činnosť banky, a nie na vzťah založený medzi bankou a jej bývalým zamestnancom zabezpečujúci realizáciu sociálnej politiky a benefitov zo strany zamestnávateľa a jeho internej úpravy v tomto smere.

Pokiaľ sa týka rozhodnutia súdu prvého stupňa v časti priznanej náhrady trov konania odvolací súd námietky odporcu uznal za dôvodné, nakoľko súd prvého stupňa v rámci priznanej náhrady trov právneho zastúpenia priznal odmenu aj za úkon právnej služby zo dňa 10. 08. 2010 v podobe návrhu na zmenu petitu, ktorý vzhľadom na navrhovateľkou opakované dispozície s predmetom konania nemožno hodnotiť ako účelné uplatňovanie práva voči odporcovi. Dôvodná je aj druhá námietka odporcu smerujúca voči výške odmeny priznanej za účasť na pojednávaní dňa 28. 10. 2011 v sume 161,01 Eur, aj napriek skutočnosti, že uznesením zo dňa 10. 08. 2010 súd pripustil zmenu žalobného petitu, v zmysle ktorej bolo predmetom konania určenie neplatnosti výpovede, a to až do opätovne pripustenej zmeny žalobného petitu súdom dňa 28. 10. 2011. Základná sadzba tarifnej odmeny za účasť na uvedenom pojednávaní preto v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov predstavuje 1/13 výpočtového základu pre rok 2011, t. j. sumu 57 Eur. Nakoľko vo zvyšnej časti bolo o uplatnenej náhrade trov konania súdom prvého stupňa rozhodnuté správne, odvolací súd zmenil výrok napadnutého rozsudku týkajúci sa náhrady trov konania tak, že výšku priznanej odmeny znížil vzhľadom k nesprávne priznanej odmene advokáta za dva vyššie uvedené úkony právnej služby zo dňa 10. 08. 2010 a dňa 28. 10. 2011.

Pokiaľ odporca v odvolaní namietal evidentné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení napadnutého rozhodnutia, a to vo vzťahu k dátumu vyhlásenia rozsudku a výške priznaných trov právneho zastúpenia, tieto boli súdom prvého stupňa odstránené opravným uznesením zo dňa 11. 02. 2013, č. k. 16C/112/2010-110, právoplatným dňa 22. 03. 2013, a tieto nezakladajú existenciu žiadnych odvolacích dôvodov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. s použitím § 142 ods. 3 O.s.p. a vzhľadom na to, že odporca bol v odvolacom konaní úspešný len v pomerne nepatrnej časti náhrady trov konania súd navrhovateľke v súlade s § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b) a § 16 ods. 3 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom od 01. 06. 2010 do 30. 06. 2013 a návrhom navrhovateľky, ktorým je súd viazaný pokiaľ si navrhovateľka uplatnila náhradu trov konania v nižšej výške, ako by jej prináležala, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej- vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 13. 04. 2012 á 161,01 Eur + režijný paušál 1x á 7,63 Eur, t. j. spolu v sume 168,64 Eur. Základom pre výpočet základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v odvolacom konaní bola len suma 4.550,40 Eur, z ktorej si navrhovateľka cestou právnej zástupkyne uplatnila odmenu advokáta za poskytnuté právne služby.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.